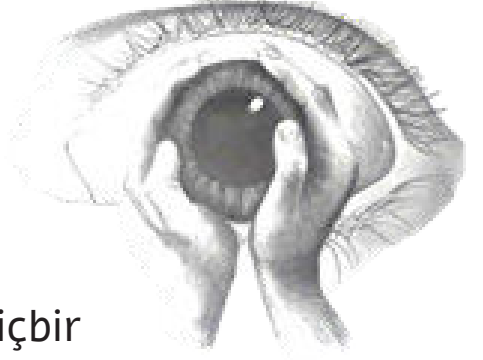

gerçek körlük

Bakmak ve görmek. Bu iki kelimenin aynı anlama gelmediğini hepimiz biliyoruz. Görmek, gözlerimizin etrafımızda bulunan nesnelere algılamasıdır. Bakmak ise daha çok bir veya birden fazla nesneye odaklanmaktır. Görme yetisi olmayan kişilere de bazen kötü anlamda kullanılsa da “kör” tabirini kullanıyoruz.

Peki olaylara fiziksel değil de zihinsel açıdan bakarsak ne olur? Yani şunu soruyorum, sizce körlük yalnızca görme yetisi kaybı ile mi oluşur? Tabii ki hayır. Eğer bir insan etrafındaki olayları kendi yorumlamıyorsa, bu olaylara duyarsız kalıyorsa veya hiçbir sebep olmadan karşı çıkıyor ve kendi fikirlerine uymayan fikirleri yok sayıyorsa asıl körlük budur. Bu tanım genişletilebilir. Bu körlüğün bir çok oluşma sebebi vardır. Örneğin bazı olaylar yanlış aktarılmıştır ve bu onu yanlış düşünmeye iter. Veya bir rahatlık söz konusudur. Sürekli başkalarının onun için düşündüğüne, kendisinin bunu hemen kabul etmesi gerektiğine inanır. Büyüdüğümüz ortam da etkili bu konuda. Siz sürekli sorgulayan bir çevrede büyürseniz farklı, olayları öylece kabul eden bir çevrede büyürseniz farklı... İşin kötü kısmı şu ki, şu an fiziksel körlüğü ortadan kaldırmak adına çalışmalar yapılıyor ve başarılı sonuçlar alınmaya başlandı ancak zihinsel sapma olan bu körlüğü kaldırmak çok daha uzun zaman alacağına benziyor.

Eğer bir gün gözleri görmeyen bir insan görürseniz sakın ona acımayınız. Kim bilir, belki sizden daha iyi görüyordur.

beren söz

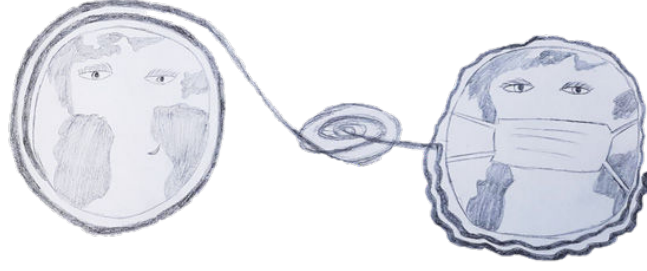

Artık şimdide, anda var olmalıydı. Beklemek tuzağına düşmeden, geçmişini olduğu yerde bırakıp, şimdisine müdahale ettirmeden yaşamalıydı. İşe nereden başlamalıydı, günlerce düşündü ve...

Sustu.

emrah ayhan

değişimi kabullenmek

Her an her şey tersine dönüyorsa, hayat bazen ulaşmak istedikleriniz varken sizi başka yollara sürüklüyorsa ne yaparsınız? İçinize kapanıp iç çekişmeler yaşamak mı yoksa değişimi, bu zorlu mücadeleyi, kabul etmek mi? Bu konuda fikrim yok diyen de olacaktır elbette. Ancak şimdi bu değişimi kabul ettiğimizi varsayalım. Tabii ki bildiğiniz gibi sözde kabul ettim demekle bunu iç dünyanıza kabul ettirmek aynı şey olmayacaktır. Bazen bu iş tastamam derken aklınız bunu reddetmek ve kabul etmek arasında derin çekişmelere maruz kalacaktır. Ancak fark şu olacaktır, buradaki iç çekişmelerden biri sizi huzura ulaştırmaya çalışırken bir diğeri ancak kendinizi gereksiz hissetirecektir. Bir örnekle yola çıkmak istersek şu pandemi sıralarını düşünelim. Geçen yıl sekizinci sınıf olan ve stresli bir dönemden geçse de hayallerine kavuşan binlerce öğrenciyi düşünün. Biraz daha derine inersek Kabataş'tan yola çıkmak isterim. Herkes tercih sonucunun açıklandığı gün bir hevesle boğazı gören bu prestijli okul için can atıyordu. Pandeminin olduğunu herkes bilse de umut o sıralarda tükenmemişti, belki de birçoğumuz için hala tükenmedi, ve herkes okula gitmek, o boğaz manzaralı sıralarda hatıralarla dolu bir hazırlık yılı geçirmenin hayalleri içerisindeydi. Ancak vaka sayıları akıl almaz bir hal alınca buna erişmek mümkün olmadı ve belki de her şeyden değil ama birçok şeyden mahrum kaldık okulda yapabileceğimiz. Her şey tersine dönmüştü ve kimileri için büyük hayal kırıklığıydı, belki de şu an dışarı bile çıkmıyordu. Fakat unutmayın ki değişimi kabul etmek yapılacakların en iyisi olacaktır çünkü içinize atmak size bir fayda getirmez. Sadece size zarar verir ve kendinizi daha çok strese sokmanıza neden olur. Kabul ettiğimizi düşünürsek demiştik, ne olurdu? Bu kabullenme, duruma ayak uydurma aşamalarını düşünelim. Herkesin bu durum içinde olduğunu ve bu durum geçici bir süreç olduğunu düşünerek bunu kendimize kabul ettirmeye başlayabiliriz. Ardından farklı hobiler edinebilir, sıkılmanın önüne geçmeye çalışabilir, evde de yapılabilecek aktivitelerin olduğunu farkına varabiliriz. Bu basit olmayacaktır, ben de kendimi düşündüğümde hala fazla durağan bir hayatta olmanın bana verdiği rahatsızlık içerisindeyim tabii. Ama bu demek değildir ki pes ettim ya da asla bunun önüne geçemeyeceğim. Bunun gibi psikolojik şeyler düşünerek de içinizi rahatlatmayı deneyebilirsiniz. Ana konuya dönersek değişim hayatın her anında vardır. Fakat bazen bu fark edemeyecek kadar hızlı ve kısa bir süreç, bazen de uzun ve sabrımızı zorlayan bir süreç olarak karşımıza çıkıyor. Unutmayın, her şeyin bir çözümü var ve bazı süreçler sizi pes ettirmek için zorlarsa da siz asla pes etmeyin derim ve güzel bir sözle konuyu özetlemek isterim: "Rüzgarın yönünü değiştiremediğin zaman, yelkenlerini rüzgara göre ayarla."

(Xsentos)

ilsu yeşilçay

"Yakınmak, ömrün bir parçasını boşuna harcamaktır."

rasim özdenören

yargılar ve kalıplar

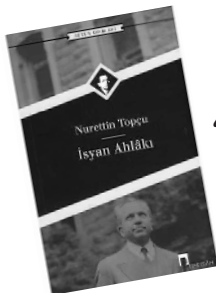
Hani bazı anlar vardır ya... Kendi kendine kaldığın, derin düşüncelere daldığın o anlar... Evlerimizde kaldığımız bugünlerde daha çok yaşadığımız bir olay haline gelmeye başladı bu. Bir konuya çok daha farklı bir bakış açısından bakmaya başladık. Hatta bazen o kadar derin düşündük ki duygularımızın arasında tıkalıp kaldık. İşte o günlerden birinde ben de düşündüm de, sizce insanları çok fazla yargılamıyor muyuz ya da toplumun bize dayattığı kalıpları çok fazla benimsemiyor muyuz?

Her ne kadar kendi kendimize hiç kimseyi fiziksel ya da kişisel özellikleri yüzünden yargılamadığımızı söylesek de aslında hepimiz yargılıyoruz ve artık bunun farkına varmalıyız. İş işten geçtikten sonra farkına varsak ne olur ki? Çoktan birinin kalbini kırmış olacağız ve hatta belki özgüvenini de. Ağızımızdan bir kelime çıkarken yalnızca bir kere düşünmesek de çok daha fazla düşünelim? Herkesi sadece kendi gibi kabul etsek olmaz mı? Onunla dalga geçmek, yüzüne kötü şeyler söylemek yerine onun arkasında olsak mesela? Sen öylesin, sen böylesin diye ayırmasak insanları? Her insan aynı fiziksel özelliklere sahip olsaydı, aynı düşüncelere sahip olsaydı şu an yaşadığımız bir dünyada asla yaşayamazdık. Herkes bu dünyaya farklılıklarıyla ayrı bir güzellik katıyor. Aynı her çiçeğin birbirinden farklı olması, farklı renklere sahip olması ya da farklı kokulara sahip olması gibi.

Peki toplum olarak bize nasıl bir görev düşüyor? “Ay o çok kilolu, kadınlar evde oturup yemek yaparlar ya da çocuklarına bakarlar, erkekler hep kaslı olmalı ya da evi geçindiren erkekler olmalı, o kel, galiba kendine hiç bakım yapmıyor.” gibi düşünceler değil tabii ki de. Size bu düşünceler saçma gelebilir ya da bunu kimler düşünüyor diyebilirsiniz. Ama maalesef toplumumuzun bir kısmı hala böyle şeyler düşünüyor. Toplumumuzda nedense böyle yargılar var. İnsanlar hep zayıf olmalı. Spor yapmayan erkek mi olur? Yemek pişiremeyen ya da evde kalıp çocuğuna bakmayan kadın mı olur? Neden böyle yargılar insanların üstlerine yüklenilmiş? Size bir görev verildiğinde ya da bir şey yapmanız gerektiğinde nasıl üstünüzde o yükü hissediyorsanız aynı şekilde bu yargıları da öyle düşünün.

İnsanlar toplumun takındığı yargılar yüzünden kendilerini hem fiziksel özellikleri açısından hem de başka şeyler açısından güvensiz ve baskı altında hissediyorlar. Artık el ele verip bu baskıyı kaldırmanın zamanı gelmedi mi sizce? İnsanları sadece oldukları gibi sevmeye başlasak? İnsanlara bir şeyler söylerken tekrar tekrar düşünsek de öyle söylesek? Bu konu üzerinde siz de biraz da olsa düşünürseniz eminim çok farklı bakış açıları edineceksiniz.

“Evren canlı bir geometridir.”
nurettin topçu

ipek deren özer

seni her gördüğümde

İçten bir gülümseme ısıtırken havayı
Periler söyler, o gülümseten şarkıyı
Eritir buzları söylenen sözler
Kayan yıldızlarla parlayan gözler

Dalgalar coşup kıyıya vururken
Ekilen sevgi tohumları çiçek açarken
Ruhum bir hoş oluverir
Eski anılar yavaşça canlanıp
Nacizane gönlümden süzülür

Özgür olamadım hiç böylesine
Zihnim geçmiyor güzelliğinin ötesine
Elzemdir görmek aşkını içimde
Rastlamışken hayatın anlamlı silsilesine

gladiçya

kopmuş'un son umudu

Terk edilmiş göklerde arıyorum
Uzaklarda kalmış seni
Sandıklarda kaldı senden mektuplar
Artık hepsi suskun
Kaldı sadece özlem
Ve bir tek hüznün...

Paramparça oldu ruh,
İnsani duygulara ırak,
Rotasız bir ruh,
Hayattan kopmuş,
Bir ölü kadar kopuk,
Ne ruh kaldı, ne beden...

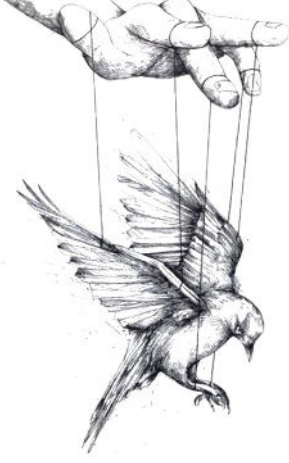
Olsun
Gemiler bile varır ufka
Lafa gelirsek,
Umut var umut, gönle umut...

muhammed onur özgökçe

gladiçya'nın son çağrısı

1937, Gladiçya'nın son akşamı... Düştüğü vaziyet iç açıcı değildi, ne umudu ne hayali vardı. Rejime karşı çıktığı için düştüğü toplama kampı sadece onun değil, yüz binlerce insanla paylaştığı bir cehennemdi. Ne acılara tanık olmuştu, anlatsa kimsenin inanmayacağı türden. İnsanlığın bir canavara dönüştüğü bu durum onu esir yapmaktaki kalmadı, düşünceleri de esirdi artık.

Savaşa karşı idi Gladiçya hep, savaşların aldığı canları umursamayan "lideri" Gladiçya'nın gözyaşlarını nereden bilebilirdi. Abisinin gittiği savaşta ölmesi Gladiçya'yı sisteme karşı olmaya itmişti. Babasının siyaset adamı olması onun aktivist olmasına engel değildi. Babasının emrinde olduğu kişi onu korkutmuyordu, yalnız babasına karşı çıkmak onun kaderiydi. Hem annesine ettiği eziyetler hem de bulunduğu konum onu rahatsız ediyordu. Babasına bir suikast düzenleme kararı aldığı anda 17'sine yeni basmıştı.

Kurduğu planla bir 1937 gecesi babasının ev yolunda pusu kurdu. Bir elinde babasının çekmecesinden bulunduğu barutlu tabancasını tutuyor, diğer elini avuç yapmış Tanrı'ya "Beni affet" diyordu. Babası birden uzakta belirdi, yalnız yanında bir adam daha vardı. Gladiçya ne yapacağını şaşırıyor ancak harekete geçmezse babası onu görecekti ve kuş-kullanacaktı. Elini kalbine koydu saklandığı ağacın arkasından çıkıp 6 el ateş etti. Çömezliğine mi verirsiniz, sadece ikisi babasının bacağına isabet etti. Babasının yanındaki iri adam birden Gladiçya'ya doğru koşmaya başladı. Gladiçya kafasına bir dirsek darbesi alıp birden bayıldı. Son duyduğu cümleler ise babasının "Kahrolasınca Gladiçya, seni yaşatmayacaklar" sözleri idi.

Ayıldığında kendini bir işkence koltuğunda oturmuş bir vaziyette bulmuştu. Bir toplama kampına ajan olduğu iddiasıyla gönderilmiş, babası ise onu tanımadığını belirtmişti. Şimdi ise sorgulanıyordu, onu sorgulayan general rozetlerle donatılmıştı. Kim bilir bu rozetleri, armaları almak için kaç türlü savaşı yönetmişti. Karşısındaki, babasını öldürmeye kalkışmış bir adamı sorguluyor; onu hunharca işkencelere maruz bırakıyordu. Gladiçya kan tükürüyor, yine de tek kelime etmiyordu. Birden içeri iki subay girip generale bir şeyler fırladı. General birden dışarı fırladı, önemli bir haber almış olmalıydı. Bu da Gladiçya'ya kaçma fırsatı doğurdu. Yalnız elleri çok sıkı deri kamışlarla bağlı idi. Masadaki ısıtılmış demiri farkettilerinde, hiç düşünmeden demire erişip kayışları yaktı. Gözü dönmüştü artık. Acı hissetmiyor, ölüm onu korkutmuyordu. Ancak burada can vermek gururuna yakışmazdı, kaçmak vazife olmuştu artık. Ellerini çözer çözmez bileğindeki yanık izlerine aldırış etmeden kapıdan dışarı atıldı. Akşam vakti, karanlık çökmüştü. Gladiçya'nın son akşamı çoktan gelmişti...

Küçük yerleşkeler arasından sıyrılarak koşmaya başladı, tabana kuvvet koşuyordu. Onu fark eden erler silahlarına sarıldı. Ateş emri beklerken durmasını, yoksa vuracaklarını bağırarak dile getiriyorlardı. Gladiçya durmadı; bu karlı, çorak arazilerde ayağına dikenler batırarak koştu. Birden bir barut sesi sarstı kulağını. Vurulmuştu. Ardından bir daha, bir daha, bir daha... Silahlar sustu, Gladiçya karlara boğuldu. Karlar sessizdi, her şey suskundu. Gladiçya her yerinden vurulmuştu, yolculuğu burada bitiyordu. Aniden bir ışık gördü, ölmüş müydü çoktan? Işık fazlasıyla aydınlıktı, ruhu ayrılacak mıydı vücudundan? Bu bir çağrı mıydı bilemedi. Çok üstüne düşmedi, onu bekleyen ölümü o beklemeye başladı. Birden uzaklardan bir ses duyuldu: "Birleştik sonsuza dek emek ve kardeşlikle"

Sesler gittikçe arttı:

"Kudretli Cumhuriyetlerimiz bugüne ulaştı!"

Gladiçya'nın kurtuluş gördüğü ışık yakınlaştı, bir askerin elindeki fener olduğu görüldü.

"Büyük Sovyetler Birliği asırlarca yaşayacak."

Koro halindeki askerler gitgide yaklaşıyordu.

"Kendini güvende hissetmektir bir halkın rüyası!"

...

ali berkin arısoy

hayallerimin peşinden

Bugün hayatım boyunca düşlediğim hayalim gerçek oldu. Bir kitap fuarındayım, önümdeki masada benim yazdığım kitaplar duruyor. Kitabını imzalatmak isteyen okurlardan oluşan uzun bir kuyruk var. Kuyruğu görünce, kitabı merak edip almak isteyenlerin sayısı da az değil. Git gide daha fazla insana ulaşabilmenin mutluluğunu yaşıyorum. Peki, yazdıklarımı basmaya hiçbir zaman cesaret edememişken nasıl yazar oldum? Bunun için sizi beş yıl öncesine götürmem gerekecek.

O zamanlar üniversitede son sınıf öğrencisiydim. Şehir dışından geldiğim için evde tek başıma yaşıyordum. Okuldan eve, evden okula monoton bir hayatım vardı. Bir de hiç kimseye söyleyemediğim bir hayalim... Yazar olmak, düşündüklerimi insanlara kitaplarımla anlatmak... Bunu yapabilecek gücü kendimde hiçbir zaman görmedim. Onlarca hikaye yazdım, çok kez bastırmayı düşündüm, ancak insanların tepkilerinden korkuyordum. Ya beğenmezlerse, ya güzel yazamamışsam, ya benimle dalga geçerlerse... Aileme, en yakın arkadaşlarıma bile hiçbir hikayemi okutmamışken milyonların okumasına nasıl izin verebilirdim? Yazdıklarımın asla bir kitap olmayacağını bildiğim halde, okuldan eve her gelişimde kelimelerimi kağıda döktüm. Yazılarımı, daha önce kimsenin girmesine izin vermediğim gizli odamda yazıyor ve saklıyordum. Onların sonsuza kadar bir dolapta kilitli kalacağını bilmek içimi acıtıyordu. İçimde en ufak bir umut parçası dahi kalmamıştı yazar olabileceğime dair, zaman geçtikçe yazmayı da bıraktım. İşte tam bu zamanlarda, bir el çekti aldı beni ümitsizliğimin karanlığından.

Bir gün okuldan eve döndüğümde, kapıda ev sahibim Güneş teyzenin beklediğini gördüm. Yalnız yaşadığımı biliyordu, bu yüzden ara sıra beni kontrol etmek için gelirdi. Beni görünce gergin yüzü rahatladı. Zili çalıp kimse açmayınca merak etmiş. Okulda olduğumu ve merak edilecek bir şey olmadığını söyledim, içeri davet ettim. Bir şeyler ikram etmek için mutfağa gittim. Salona geldiğimde, onu göremedim, nerede olduğunu anlamak için diğer odalara baktım. Yoktu, endişelenmeye başlamıştım. Sonrasında orada olduğuna hiç ihtimal veremediğim bir oda kaldığını fark ettim, gizli odam. Hızla odama yöneldim, içeri girdim. Güneş teyze sandalyeye oturmuş, yazdığım hikayeleri yüzünde hafif bir tebessümle okuyordu. O kadar dalmıştı ki, geldiğimi fark etmesi zaman aldı. Beni görünce ayağa kalktı ve konuşmaya başladı:

- Odadan sesler geliyordu, endişelendim girdim, kedin masanı dağıtmış meğerse. Yere kağıtlar düşmüş, toplarken gözüm ilişti bir tanesine, daldım git tim. Sen mi yazdın bu hikayeleri?

- Evet, canım sıkılınca öylesine yazıyorum.

- Pek de öylesine yazmışsın gibi gözüküyor.

Okuduğu hikayeyi uzattı. Bu, yazar olmak istememle ilgili düşüncelerimi yazdığım hikayemdi. Ne diyeceğimi bilemedim, tekrar konuşmaya başladı:

- Yazıların bu kadar güzelken, kendine olan güvensizliğinin hayallerine engel olmasına izin vermemelisin. İnsanların yazdıklarının hakkındaki düşüncelerinden korkma, çünkü eleştiriler seni geliştirir, daha iyilerini yazmanı sağlar. Son olarak, hayallerine giden yolda umudunu asla kaybetme, hayat sana yeni kapılar açmaya her zaman hazırdır.

O an yaşadığım sevinç tarifsizdi. Emekli bir edebiyat öğretmeninden yazdıklarımın güzel olduğunu duymak içimdeki cesareti canlandırdı. Bu öğütler, yazarlık yolunda bana ışık oldu. Başta az kişinin okuduğu kitaplarım, beş yıl içinde büyük bir okuyucu kitlesine ulaştı. Şimdi hayalini gerçekleştirmiş bir yazar olarak kitap yazmaya devam ediyorum ve yeni hayaller kurarak geleceğe bakıyorum. Umutla ve inançla...

zeynep doğan

şiiiri yaşıyandır şair

Oturuyor ve bir şairi okuyorum. Evet. Şiiri değil şairi. Şiir şairin kendini yazması değil midir zaten. Eğer güzel şiir yazmak isterseniz kendinizi yazmalısınız. Bir duyguyu hissedenden başka kim daha iyi anlatabilir? Duygusal insanlardır şairler. Yazmak için hissederler. Neyse, benim okuduğum şaire gelelim. Gününü boğazın kenarında bir bankta oturarak geçirmiş şair. Yahut denizin soğuk sularında. Şiirini okurken anlıyorsun bunu, denizin sesi geliyor kulaklarına. Yalnızmış şair, bundan hem sevinçli hem kalbi kırık birilerine. Sanki küçük bir çocuk gibi, arkadaşıyla sözleşmiş de gelmemiş biri. Tartışmış gibi sanki biriyle. Ama söylediği sözden gururlu, vazgeçmemesinden belki de. Şair empati yaptırır insana. Bazen kendi çektiği acıyı, bazen mutluluğu paylaşır. Var mıdır böyle şair diye sorarsanız, vardır. Herkes kendinin şairidir. Kimisi kâğıda döker, kimisi anlatır, kimisi susarak, bakışlarıyla anlatır. Korkmaz. Ne düşünüyorsa yazar. Kurgu yoktur şairde. İnsanlara, en çok da kendine dürüsttür. Bakalım şimdi hangi şairi okuyacağız.

ahmet erkan

kalbin kuyusu dil

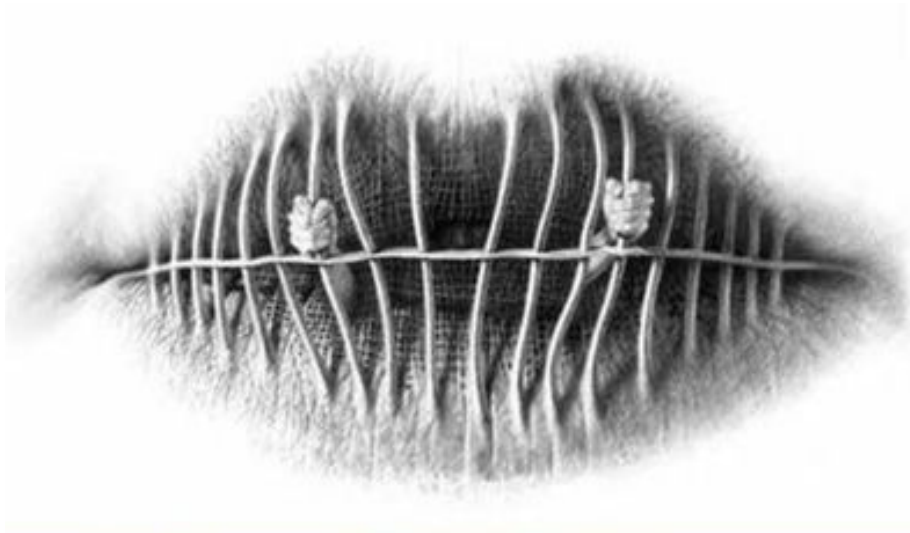
Olmak istemiyorsan pişman
Önce tart sonra davran
Hem yalın hem akıcı
İnsanlar anlamalı

Kötü sözler kullanma aman
İnsanlar konuşur arkandan
Eğer iyi kullanırsan dilini
Çıkar bile deliğinden yılan

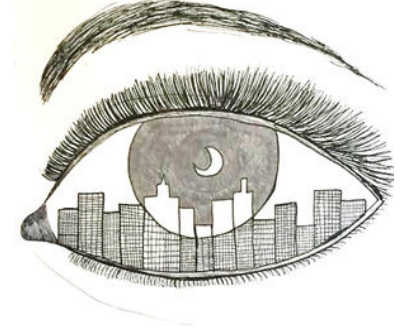
Etme keskin sözler
Düşün teker teker
Bir ok gibi dönüşü olmayan sözler
Hem seni hem karşıdakini üzer
Belki kırılır belki küser

Tabi ki yapıştırılmaz değil
Ama izi kalır sanma ki gider
Bazen şahdamarındaki kesik gibi
Bir hayata değer

sevgi atilla

şehirden uzakta hayaller

İnsanların bağıra çağıra konuştuğu
Loş ışıkların yakıldığı
Uğultulu sokakta
Hayallere daldı gözlerini kapatarak

Yemyeşil bir ormanda, eski bir kulübede
Şehir yaşantısından uzakta olduğunu hayal etti bir an
Şakırtılarını duyuyordu yağın yağmurun
Huzur veriyordu bu sesi dinlemek ona

Çiçeklerin yarattığı görsel şöleni ve yağın yağmurla
aydınlanan doğayı izliyordu sadece
Adeta yeniden doğmuş gibi hissettiriyordu
onu burda olmak
Ama gözlerini açtığında
Biliyordu ki yine kendini o gürültülü sokakta bulacak

zeynep güler

KELAYNAK mayıs'2021 **III.nesil sayı:9** kabataş erkek lisesi **hazırlık edebiyat fanzini**

Arada bir çıkar. Gönderilen yazıların icabına bakılır. Şiir ve yazılar sahibini bağlar.
Sebeb-i telifi insanın kendi ahvaline ve hayata dair hakikatleri idrak etmesine
vesile olmaktadır.

tasarım: ali berkin arısoy

tashih: beren sözat

danışman: emrah ayhan
